

DIANA GABALDO NOVÁ
OUTLANDER

- 5 -

OHNIVÝ KRÍŽ

2. časť

ZELENÝ
KOCÚR

Diana Gabaldonová

OHNIVÝ KRÍŽ

DRUHÁ ČASŤ

Z anglického originálu Diana Gabaldon: The Fiery Cross (Anchor Canada, a division of Random House of Canada Limited, 2001) preložili Miroslava Dubanová, Ildikó Drugová, Zuzana Vilikovská

Zodpovedná a jazyková redaktorka: Alexandra Strelková
Jazyková korektúra: Silvia Palušková

The Fiery Cross
Copyright © 2001 by Diana Gabaldon
All rights reserved.

Slovak edition © 2021 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s. r. o.
www.zelenykocur.sk
Grafická úprava: Design Amorandi

The Outlander television series is copyrighted by Sony Pictures Television Inc.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' alebo ukladať vo vyhľadávacom systéme ani nesmie byť prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom elektronicke, mechanicky, kopírovaním, nahrávaním alebo iným spôsobom rozširovaná bez predchádzajúceho výslovného písomného súhlasu vydavateľa. Za porušenie autorského práva sa pokladá aj fotokopírovanie alebo iné reprografické kopírovanie licencie Kanadskej agentúry pre vydanie autorských práv.

Anchor Canada a tiráž sú ochrannými známkami.

ISBN 978-80-89761-86-9
EAN 9788089761869

ŠIESTA ČASŤ

Povstanie regulátorov

„... A do boja sa dal, hovoriac, že majú dost mužov, aby ich zabili, lebo ich zabiť môžu.“

**Výpoveď Waightstill Averyho, svedka
Severná Karolína
Okres Mecklenburg**

Waightstill Avery svedčí, že šiesteho dňa marca mesiaca roku tohto o deviatej alebo desiatej hodine ranej on, miestoprišažný svedok, bol v dome istého Hudginsa, ktorý býva na dolnom konci Long Islandu.

A tento svedok súc tam videl tridsať alebo štyridsať ľudí, ktorí sami seba „regulátormi“ nazývajú, a bol tam toho času zajatý a násilím ako väzeň držaný jedným z nich (ktorý povedal, že jeho meno je John McQuiston), v mene ich všetkých a počul skoro nato istého Jamesa Grahama (či Grimesa), ktorý svedkovi povedal tieto slová: „Si zajatý a bez stráže nikam nesmieš,“ a hneď dodal, že „musíš sa stráže pridržiavať a nebude ti ublížené“.

Tento svedok bol potom dvoma strážnymi do tábora regulátorov (ako oni tento nazývali) na vzdialenosť jednej míle odvedený, kde bolo ešte viac osôb presvedčenia tohto a ďalší ta o niekoľko hodín prišli, doplnili počet na asi dvesto a tridsať mužov, ako svedok usudzuje.

Tento svedok dozvedel sa mená ich kapitánov a vodcov tam prítomných od nich (menovite Thomas Hamilton a ešte iný Hamilton, James Hunter, Joshua Teague, istý Gillespie a už menovaný James Grimes alebo Graham). Tento svedok počul mnohých z nich, ktorých mená mu neboli známe, potupné slová o guvernérovi, o sudcoch najvyššieho sú-

du, o snemovni a o iných úradných osobách hovoriť. Pokým okolostojaci dav tieto hanebné reči viedol, rečený Thomas Hamilton zastal do prostriedku, riekol slová tohto znenia a významu, kým dav súhlasne rečiam jeho prikyvoval:

„Akým právom je Maurice Moore sudcom, nie je žiadnym sudcom, nebol ani on, ani Henderson kráľom povolaný, nebude ani jeden z nich súdu predsedať. Snemovňa schváliac Zákon proti vzbure rozzúrila ľud väčšmi než predtým a je to najlepšia vec, aká sa v krajine stať môže, lebo teraz sme nútení všetkých úradníkov a zákonodarcov pozabíjať a učiníme tak, nech je zatratená moja duša, ak im neprivodíme smrť. Ak by ten Zákon neboli prijali, mohli sme niektorým život ušetriť.“

Zákon proti vzbure! Nikdy takého nebolo v zákonoch anglických, ani v krajinách iných, iba vo Francii, a dľa vzoru Francie, prinesú sem aj inkvizíciu.“

Vela z nich rieklo, že guvernéer je priateľ zákonodarcov a že snemovňa zákonmi za peniaze postavenie regulátorov bola zhoršila. Zavrúť Husbanda do väzenia, aby ich lotrovské činy sledovať nemohol, guvernéer a snemovňa potom také zákony vydali, aké zákonodarcovia žiadali. Guvernéer je priateľ zákonodarcov, tí každú vec vykonávajú a lahostajných a slabých zmierovacích sudcov vyberajú, ktorí by ich zámerom slúžili.

V provincii by nijakí zákonodarcovia byť nemali, nech sú vraj prekliati, ak by mali. Fanning bol od dvadsiateho druheho dňa marca mesiaca za vyhnanca považovaný a každý regulátor, ktorý ho po tomto dni uvidí, zabiť ho môže a niektorí povedali, že na to čakať nebudú a žiadajúc si uvídiť ho prisahali, že ho zabijú ešte pred návratom, ak by ho v Salisbury našli. Niektorí si žiadali i sudcu Moora v Salisbury vidieť, aby ho zbičovať, iní i zabiť mohli. Istý Robert Thomson povedal, že Maurice Moore bol krivoprísahník, a aj inými hanlivými menami ho nazýval, ako darebák, podliak, zloduch, ničomník, et cetera a ostatní súhlasne prikyvovali.

Keď sa chýry doniesli, že kapitán Rutherford na čele svojej posádky ulicami Salisbury sa prechádza, tento svedok počul mnohých z nich úlisne a pevne nástojiť, aby celý útvar regulátorov tam prítomných do Salisbury so zbraňami pochodoval a do boja sa dal, hovoriac, že majú dosť mužov, aby ich zabili, lebo ich zabiť môžu a naučia ich im sa protivit.“

Pod prisahou tohto ôsmeho dňa marca mesiaca 1771 predou mnou podpísaný

*(podpísaný) Waightstill Avery
(pred svedkom) William Harris, zmierovací sudca*

*William Tryon generálovi Thomasovi Gageovi
Severná Karolína
Nový Bern 19. marca 1771*

Pane,

včerajšieho dňa bolo na Rade Jeho Výsosti tejto provincie rozhodnuté zbudovať ozbrojený útvar z radov milícií, ktorý by tiabol na usadlosti rebelov, čo svojimi buričskými skutkami a vyhláseniami stavajú sa tejto vláde na odpor.

Kedže máme málo vojenskej výzbroje a nástrojov v tomto kraji, dovoľujem si Vás požiadať, aby ste mi na tento účel pomohli zaobstarat' výzbroj (kanóny, strelivo, zástavy, bubny, et cetera), ako je tu uvedené.

Zamyšľam začať pochod z tohto mesta dvadsiateho dňa nasledujúceho mesiaca a cestou zhromaždiť milície. Mój plán je získať pätnásttisíc mužov, hoci súdiac podľa nálad medzi ľuďmi tejto vláde naklonených, toto číslo sa ešte môže zvýšiť.

*S veľkou úctou a oddanosťou
Váš najoddanejší služobník*

William Tryon

57

Anjeličku, môj strážničku...

Fraserova hoľa

15. apríla 1771

Roger ležal v posteli a načúval prerušovanému bzukotu neviditeľného komára, ktorému sa podarilo prešmyknúť cez kožu natiiahnutú na okne. Jemovu kolísku pokrývala gázová sieťka, ale on s Briannou takto chránení neboli. Keby ten prekliaty tvor aspoň priletel bližšie, chytil by ho. Zdalo sa však, že iba neúnavne krúžil nad posteľou, z času na čas sa spustil nižšie, aby mu do ucha tenkým bzučivým hláskom zaspieval svoju mučivú pesničku a zas náhlivo odletel do tmy.

Posledné dni boli také rušné, že mohol byť dostatočne unavený nato, aby zaspal aj pri útoku celej letky komárov. Dva dni strávil rýchlou jazdou na koni po horských hrebeňoch a úžinách a rozširoval správy medzi obyvateľmi najbližších usadlostí, ktorí potom zas upozorňovali členov milícií vo vzdialenejších oblastiach. Jarná sadba sa skončila rekordne rýchlo, keďže všetci schopní muži boli na poliach od svitu do mrku. Telo mal ešte napumpované adrenalinom a jeho slabé záblesky mu stále prenikali do mysle aj svalov, ako keby si pichal kávu priamo do žily.

Celý deň pomáhal pripravovať farmu na ich odchod, a keď zatvoril oči, pod zavretými viečkami sa mu premietali nesúrodé výjavy jednotlivých prác. Oprava plotu, nosenie sena, rýchla návšteva mlyna po vrecia s múkou na nasýtenie pochodujúceho regimentu. Oprava rozpadnutej obruče na kolese voza, zväzovanie roztrhanej postranice, pomoc pri chytaní bielej prasnice po jej nevydarenom úteku z chlieva, rúbanie dreva a napokon svižné hodinové rýľovanie pred

večerou, aby si Claire pred odchodom stihla nasadiť malú hriadku sladkých zemiakov a arašidov.

Napriek zhonu a ťažkej práci bolo rýľovanie za súmraku vítanou protiváhou organizovanej horúčkovitej činnosti celého dňa. Pri tej spomienke sa zastavil a dúfal, že mu pomôže spomaliť myšlienky a upokojiť ho natoľko, aby zaspal.

Bol apríl a na toto ročné obdobie bolo teplo. V Clairinej záhrade všetko bujnelo: zelené klásky, pučiace listy, nádherné drobné kvety, popínavý vinič, šplhajúci sa po palisádach a tiché biele kalichy durmanu, ktoré ho z výšky pozorovali za súmraku pri práci.

Vôňa rastlín a čerstvo pokopanej pôdy sa v chladnúcom vzduchu vznášala okolo neho ako silné kadidlo. Nočné motýle sa v strakatých odtieňoch bielej, sivej a čiernej mätko zniesli z lesa ku kvetom durmanu. Jeho pot pritiahol aj mraky komárov a iného hmyzu a po nich aj tipule, zúrivé tmavé tvory s úzkymi krídlami a chlpatými teličkami, ktoré hučali v ibiši ako tlupa agresívnych futbalových chuligánov.

Natiahol dlhé prsty na nohách pod ťažkou prikrývkou a zavadil o manželkinu nohu. Stále cítil tvrdý okraj rýľu pod chodidlom, uspokojenie, keď sa náčiniu poddal ďalší kus drobiacej sa zeme a praskajúcich koreňov, a čiernu vlhkosť pôdy pretkanej bielymi žilami pakoreňov divej trávy a lesklými červami, ktoré sa bleskurýchlo pratali z dohľadu.

Okolo hlavy mu preletel obrovský okáň prilákaný záhradnou vôňou. Bledohnedé krídla, ozdobené veľkými okami v celej svojej nadpozemsky tichej kráse, boli veľké ako jeho ruka.

Kto pracuje v záhrade, pomáha Bohu. To bolo napísané na okraji medených slnečných hodín vo farskej záhrade v Inverness, kde vyrastal. Reverend, paradoxne, nemal ani čas, ani talent na prácu v záhrade a celé to miesto bolo jednou džungľou nepokosenej trávy a prastarých zanedbaných ružových krov, ktorých šlahúne sa divoko rozbiehali na všetky strany. Pri tej spomienke sa pousmial a v duchu zaželel dobrú noc reverendovmu tieňu.

Dobrá noc, otec. Boh ťa žehnaj...

Už dávno neželával dobrú noc celému zoznamu rodinných príslušníkov a priateľov. Bol to pozostatok z detstva, keď sa večerné modlitby pravidelne končili výpočtom: „Boh žehnaj starkú a star-

kého Guya v nebi a môjho najlepšieho kamaráta Petra a psa Lillian a predavačovu mačku...“

Nerobil to už roky, ale pri spomienke na pokoj, ktorý mu tento malý rituál dodával, si teraz začal zostavovať zoznam nových mien. Lepšie ako počítať ovce, pomyslel si. Po tom dávnom pokoji túžil viac než po spánku.

Dobrá noc, pani Grahamová, pomyslel si a usmial sa, keď si krátko vybavil živý obraz reverendovej starej gazdinej, ako načiera rukou vodu z misy a prská ju na horúcu platňu, aby videla, či sa kvapôčky na nej roztancujú. *Boh vás žehnaj.*

Reverend, pani Grahamová, jej pravnučka Fiona a Fionin manžel Ernie... jeho rodičia, hoci to bolo iba formálne pokývnutie hlavou dvom obrysom bez tváre. Claire, hore vo veľkom dome, a po mier-
nom zaváhaní aj Jamie. Potom jeho rodinka. Zahrialo ho pri srdci, keď si na ňu pomyslel.

Dobrá noc, chlapec môj, povedal v duchu, keď otočil hlavu ku ko-
líške, kde spal Jemmy. *Boh ťa žehnaj.* A Brianna.

Obrátil hlavu na opačnú stranu a otvoril oči. Na vankúši uvidel tmavý obrys jej spiacej oválnej tváre namierenej k nemu, len kúsok od jeho vlastnej. Čo najtichšie sa prevalil nabok a poležiačky ju pozoroval. Oheň nechali vyhasnúť, keďže budú odchádzať skoro ráno, preto bola v izbe taká tma, že z jej črt sa dali rozoznať len nejasné kontúry obrv a pier.

Brianna nikdy netrpela nespavosťou. Pretočila sa na chrbát, natiahla sa a uvoľnene, spokojne si povzdychla, trikrát sa zhlboka nadýchla a zaspala, akoby ju do vody hodil. Možno to bolo vyčerpaním, možno len odmenou za dobré zdravie a čisté svedomie, ale niekedy si myslel, že k tomu prispievala jej dychtivosť uniknúť do svojho súkromného snového sveta, kde sa voľná preháňa za volan-
tom auta, s vlasmi poletujúcimi vo vetre.

O čom asi sníva teraz? Rád by to vedel. Cítil ľahké teplo jej dychu na tvári.

Minulú noc sa mi snívalo, že som sa milovala s Rogerom. Spomienka práve na túto poznámku ešte stále bolela, akokoľvek usilovne sa ju snažil zahnať. Už pomaličky zaspával, ukolísaný svojimi litániami, ale spomienka na jej snár ho znova prebrala. O niečom takom by sa jej radšej nemalo snívať, dopekla! Nie po tom poslednom milovaní.

Znova zavrel oči a sústredil sa na jej pravidelný dych. Čelá mali iba kúsok od seba. Možno sa mu podarí zachytiť ozvenu jej sna cez lebečnú kosť. To, čo cítil, bola však ozvena jej tela a dozvuky ich rozlúčky, so všetkými pochybnosťami a slasťami.

Ona aj chlapec mali tiež ráno odísť; veci mali už zbalené a nachystané spolu s jeho vlastným batohom pri dverách. Pán Wemyss ich odviez do Hillsborough, kde bude podľa všetkého bezpečne (a lukratívne) tráviť čas maľovaním portrétu pani Sherstonovej.

„Dávaj si sakramentský pozor,“ povedal jej už tretí raz za ten večer. Hillsborough bolo priamo v centre teritória regulátorov a on mal vážne výhrady voči tomu, aby tam vôbec išla. Jeho obavy však odbila a vysmiala sa myšlienke, že by sa ona alebo Jem mohli ocitnúť v nebezpečí. Zrejme mala pravdu, a predsa si nebol istý, či by sa zachovala inak, aj keby jej nejaké nebezpečenstvo naozaj *brozilo*. Bola taká nadšená vidinou tej prekliatej zákazky, že by prešla aj krížom cez ozbrojené bandy, len aby sa dostala do Hillsborough.

Navyše si potichu pre seba musela pospevovať práve to mizerne *Loch Lomond*: „Ó, ty pôjdeš po hlavnej, ja sa vydám vedľajšou a v Loch Lomond budem prrrrrred tebou...“

„Počula si ma?“ opýtal sa a pevne ju chytil za rameno, kým skladala posledné kúsky Jemmyho oblečenia.

„Áno, drahý,“ zamrmlala Bree a sklopila mihalnice s predstieranou poslušnosťou. To ho rozčúlilo tak, že ju schmatol za zápästie a otočil si ju tvárou k sebe.

„Myslím to vážne,“ vyhlásil. Hľadel jej priamo do rozšírených očí, ktoré sa na neho stále pozerali s jemným posmeškom v tmavomodrých dúhovkách. Stisol jej zápästie ešte mocnejšie, a hoci bola vysoká a statná, v jeho zovretí sa jej kosti zdali jemné, takmer krehké. Náhle mal pred očami kosti pod Brianninou pokožkou: vysoké a široké líčne kosti, klenutá lebka a dlhé biele zuby, ktoré si nebolo ťažké predstaviť odhalené až na koreň v trvalom kostrovom úškľabku.

Pritiahol si ju k sebe s náhlou náruživosťou a tvrdo ju pobozkal, až im o seba narážali zuby, vôbec sa nestaral, či im po nich ostanú podliatiny.

Bola len v spodničke a on sa jej ju ani nenamáhal vyzliecť. Jednoducho ju zhodil horeznačky na posteľ a vyhrnul jej ju nad stehná.

Vystrela k nemu ruky, ale nedovolil jej, aby sa ho dotkla. Najprv jej ruky pevne prichytil, potom ju zaboril do matraca celou váhou svojho tela, tlačil, zvieral ju a hľadal uspokojenie v tej tenkej mäkkej vrstve, ktorá ho oddeľovala od jej kostí.

Robili to potichu, čiastočne si vedomí spiaceho dieťaťa vo svojej blízkosti. A predsa mu v istej chvíli jej telo odpovedalo hlbokým a prekvapujúcim spôsobom, ktorý sa nedal popísať slovami.

„Myslím to vážne,“ zopakoval neskôr jemne do jej vlasov. Ležal na nej, zvieral ju v náručí a nedovolil sa jej pohnúť. Mykla sa, ale zovrel ju ešte tuhšie, až kým neostala ležať bez pohnutia. Povzdychla si a on pocítil, ako sa jej pohli ústa. Jemne mu zaborila zuby pod kľúčnu kosť a pohryzla ho. Nie prudko. Prisala sa pomaly, až zalapal po dychu a nadvihol sa, aby sa oslobodil.

„Ja viem,“ povedala, vykrútila si ruky zo zovretia, ovinula mu ich okolo chrbta a pritiahla si ho k teplej mäkkej vlhkosti. „Aj ja.“

„Toto si chcela?“ Zašepkal potichu, ale tak jemne, aby ju neprebudil. Jej teplo vyžarovalo cez prikrývku. Spala hlboko.

Ak práve toto vtedy chcela, o čo vlastne šlo? Reagovala na drsný spôsob milovania? Alebo pocítila silu, ktorá bola za tým, a uvedomila si jeho zúfalú potrebu ochrániť ju?

Ak to bolo drsnosťou... prehltol a zaťal päť pri myšlienke na Stephena Bonnetta. Nikdy mu nepovedala, čo presne sa medzi ňou a Bonnettom stalo, a bolo nepredstaviteľné, aby sa na to spýtal. A už vôbec si nevedel predstaviť, že by ju čokoľvek z toho stretnutia mohlo vzrušovať. A predsa sa viditeľne rozpálila práve v tých výnimočných okamihoch, keď ho niečo prinútilo vziať si ju prudko, bez zvyčajnej nežnosti.

Od modlenia mal už teraz ďaleko.

Cítil sa ako vtedy, keď uviazol v rododendronovom bludisku: tie isté vlhké korene a ovisnuté listy pred očami, kamkoľvek sa pozrel. Prítmie v tuneloch zdanlivo poskytovalo nádej na únik, ale napokon viedlo iba do ďalšej spleti ciest.

Ale ja a moja pravá láska sa už nikdy nestretieme na prekrásnych brehoch Loch Lomond...

Už bol zas napätý, pokožka ho svrbela a nohami mu nepokojne šklbalo. Komár zabzučal v tesnej blízkosti, zahnal sa po ňom, ale, samozrejme, netrafil. Nevydržal pokojne ležať, nečujne sa teda zošmykol z postele a spravil zopár drepoz, aby si uvoľnil stuhnuté svaly.

Trochu sa mu uľavilo, a tak sa spustil na podlahu a robil kľuky. Jeden. Dva. Tri. Štyri. Potichu počítal a sústredil sa iba na vzrastajúce pálenie v hrudi, pažiah a ramenách. Monotónnosť počítania ho upokojovala. Dvadsaťšesť, dvadsaťsedem, dvadsaťosem...

Konečne. Svaly sa mu chveli od chvíľkového vyčerpania. Vstal, odhrazil kožu z okna a nechal si vlhký nočný vzduch prúdiť na nahé telo. Možno vpustí dnu ďalšie komáre, ale možno aj práve ten jeden vyletí von.

Les postriebriľ mesačný svit a iba slabá žiara ohňa kdesi v jeho tmavom srdci svedčila o tom, že tam táboria milície. Prichádzali celý deň na muliciach alebo na zúbožených koňoch, zviazané prikrývky mali prehodené cez muškety. Zachytil zvuk hlasov a občasného smiechu, čo k nemu útržkovite prinášal vánok. Aspoň nebol sám, kto bdel, a to poznanie ho upokojilo.

Zboku vzdialenejšej strany veľkého domu žiarilo jasnejšie svetlo. Bol to lampáš a dve postavy, kráčajúce bok po boku: jedna vysoká, druhá menšia.

Muž niečo povedal a znelo to ako naliehavá otázka. Spoznal Jamieho hlas, ale slovám nerozumel.

„Nie,“ odpovedal Clairin jemný hlas zreteľnejšie, ako sa približovali. V žiare lampáša videl, ako jej silueta zamávala rukami. „Som zafúľaná od sadenia.“

Kým pôjdem dnu, najprv sa umyjem. Ty si choď ľahnúť.“

Väčšia postava zaváhala a potom jej podala lampáš. Roger na okamih v jeho svetle uvidel Clairinu tvár, ktorá hľadela nahor a usmievala sa. Jamie sa zohol, krátko ju pobožkal a ustúpil.

„Tak sa ponáhľaj,“ povedal a Roger v jeho hlase rozoznal úsmev. „Nespím dobre, keď nie si vedľa mňa, Sassenach.“

„Ale však ty predsa hneď zaspíš!“ podpichla ho a odmlčala sa.

„Nie, hneď nie.“ Jamieho postavu pohltila tma, ale vánok vial smerom k zrubu a z nočného tieňa sa ozval jeho hlas. „Ale ani to druhé bez teba vedľa mňa nejde, však áno?“

Claire sa ticho zasmiala.

„Začni bezo mňa,“ povedala a obrátila sa k studni. „Ja sa pridám.“

Roger počkal pri okne, kým ju neuvidel vracat sa tak náhlivo, až sa pri každom jej kroku hojdal lampáš. Vošla dnu. Vánok sa otočil a mužské hlasy z lesa už počuť nebolo, hoci oheň stále blčal.

„Čo tak skoro, kamarátka?“ povedal, opatrne natiahol prst k svätójánskej muške a jemne ju štuchol. „Myslíš, že už je vonku aj niekto iný?“ Chrobáčik sa mierne pohol, potom zastal a bruško mu intenzívne svietilo.

Pozrel sa k lesu. Pokožka mu už vychladla a na hrudi mal husu kožu. Mimovoľne si ju šúchal a pritom cítil boľavé miesto po Brianniných zuboch. V mesačnom svite to bola iba tmavá škvrnka. Premýšľal, či ju bude vidno aj ráno.

Načiahol sa, aby opäť zakryl okno, a na skle sa pritom zajagal mesačný lúč. Briannina malá zbierka osobných vecí ležala na polici pri okne: pár hrebienkov z korytnačieho panciera, ktoré dostala od Jocasty, a strieborný náramok. Malý sklenený pohár s rebríčkovým olejom a dva nenápadné kúsky špongie vedľa neho. Pohár plný mrkvových semienok sa zaleskol jasnejšie. Dnes večer nemala čas na rebríčkový olej, ale dal by krk na to, že zo semiačok si vzala.

Pripichol záclonku na okno a zamieril do postele. Zastavil sa pri kolíske a cez moskytiéru nahmatol detský dych, teplý a upokojujúci.

Jem si odkopol prikrývku, a tak Roger nadvihol sieťku a po hmate ju vyhrnul a dôkladne ponaprával. Nahmatal niečo mäkké... ach, Jemmyho handrová bábika, ktorú si dieťa pevne pritískalo k hrudi. Roger chvíľu postál s rukou na jeho chrbte a cítil upokojujúce nádychy aj výdychy.

„Dobrá noc, chlapček,“ zašepkal nakoniec a dotkol sa mäkkého oblého zadočku. „Boh ťa žehnaj a ochraňuj.“

58

Všetko nejlepší k narozeninám

1. mája 1771

Tábor May Union Camp

Zobudila som sa hneď po úsvite na hmyz, čo mi pochodoval po nohe. Pomykala som ňou a nech to bolo čokoľvek, utieklo to rýchlo do trávy, celkom zjavne vydesené, že som nažive. Podozrievalo som natiahla prsty na nohách, ale keďže v mojej pokrývke už neboli žiadni iní votrelci, zhlboka som sa nadýchla živicom nasiaknutého čerstvého vzduchu a nádherne som sa uvoľnila.

Nablízku sa ozvali slabé zvuky, ale bolo to iba podupávanie a dych dôstojníckych koní, ktoré sa budili oveľa skôr ako ľudia. V samotnom tábore bolo stále ticho, alebo aspoň také ticho, aké vôbec môže byť v tábore s niekoľkými stovkami mužov. Na kuse stanového plátna nado mnou sa odrážalo jemné svetlo a tieň listov, ale slnko ešte celkom nevyšlo. Privrela som oči, potešená predstavou, že ešte chvíľu nemusím vstať, a keď vstanem, raňajky už budú hotové.

Do tábora sme dorazili predchádzajúci večer po ceste plnej zákrut dolu úbočím hôr. Stretnúť sme sa mali na plantáži plukovníka Bryana. Dobré sme si to načasovali, pretože tu ešte nebol ani Tryon so svojou skupinou z Nového Bernu, ani oddiely z Cravenu a okresu Carteret, ktoré mali priviezť delostreleckú techniku a otočné delá. Tryonove oddiely sme čakali niekedy v priebehu dňa, aspoň tak nám plukovník Bryan povedal včera pri večeri.

Na plátne nado mnou s hlasným žuchnutím pristál lúčny koník. Uprene som ho pozorovala, ale našťastie sa nezdalo, že by chcel vojsť dnu. Možno som mala prijať ponuku pani Bryanovej a spať

v dome v posteli, ako aj iné manželky dôstojníkov, sprevádzajúce svojich mužov. Jamie však nástojil na tom, že bude spať vonku so svojimi chlapmi, a ja som išla s ním. Radšej som si vybrala lôžko s Jamiem a chrobákmi, ako posteľ bez chrobákov, ale bez Jamieho.

Pozrela som nabok a radšej som sa ani nepohla pre prípad, že by ešte spal. Nespál. Ležal úplne potichu, uvoľnene, teda okrem pravej ruky. Tú mal zdvihnutú a zdalo sa, že si ju zblízka prezerá: obracal ju zo strany na stranu a pomaly krčil a vystieral prsty tak dôkladne, ako sa len dalo. Na prstenníku mal zrastené kĺby, preto ho mal neustále stuhnúť. Prostredník bol mierne pokrivený a smerom k strednému kĺbu sa tiahla hlboká biela jazva.

Ruku mal mozolnatú, upracovanú a drobná svetloružová stopa po klincoch uprostred dlane bola stále viditeľná. Pokožku na ruke mal opálenú do bronzova a ošľahanú počasím. Zdobili ju škvrny od slnka s vyblednutými zlatými chlčkami. Bola to podľa mňa mimoriadne krásna ruka.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ povedala som nežne. „Premýšľaš o živote?“

Ruku spustil na hrud' a s úsmevom otočil hlavu, aby sa na mňa pozrel.

„Hej, niečo také. Hoci si myslím, že mám k dobru ešte zopár hodín. Narodil som sa o pol siedmej. Plného polstoročia sa dožijem až po večeri.“

Zasmiala som sa, prevalila som sa na bok a odkopla som prikrývku. Vzduch bol stále príjemne chladný, ale to nepotrvá dlho.

„Čakáš, že sa pred večerou začneš rozpadávať?“ pokušala som ho.

„No, dúfam, že mi dovtedy nič neodpadne,“ povedal uvážlivo. „A pokiaľ ide o výkon... hej, no...“ ohol chrbát a napol ho, potom, keď ucítil moju ruku, so spokojným povzdychom klesol späť.

„Podľa mňa všetko funguje, ako má,“ ubezpečila som ho. Na skúšku som ho rýchlo potiahla, až zjojkol. „Nič nie je uvoľnené.“

„Dobre,“ povedal a pevne mi zovrel ruku vo svojej, aby zabránil ďalším nedovoleným pokusom. „Ako si vedela, čo robím? Premýšlam o živote, ako si povedala?“

Nechala som ruku v tej jeho, ale posunula som sa tak, aby som si mohla bradu oprieť o jamku na jeho hrudi, ktorá bola na tento účel ako stvorená.

„Ja to robím vždy, keď mám narodeniny, aj keď v podstate skôr večer predtým. Myslím, že sa viac pozerám späť a premietam si trochu uplynulý rok. Znova zvažujem niektoré veci, myslím, že to tak robia všetci. Len aby sa presvedčili, či sú takí istí ako deň predtým.“

„Ja som, tým som si dost istý,“ ubezpečil ma. „Nepozoruješ nijaké zásadné zmeny, alebo áno?“

Zdvihla som bradu a starostlivo som sa na neho zadívala. Bolo v skutočnosti ťažké pozeráť sa na neho nezaujato. Bola som taká zvyknutá na jeho črty a tak sa mi páčili, že som bola náchylná vnímať milé malé drobnosti: pehu na ušnom lalôčiku, spodný rezák, ktorý sa zvedavo tlačil dopredu a mierne vytrčal z radu svojich kamarátov... Mala som tiež vo zvyku reagovať aj na tie najmenšie zmeny jeho výrazu, ale nikdy som sa na neho nepozerala ako na ucelenú bytosť.

Môj skúmový pohľad zňašal pokojne, spolovice zavreté viečka obrátené k silnejúcemu svetlu. Vlasy sa mu počas spánku uvoľnili a našuchorili okolo pliec. Ryšavkavé kadere obrúbili tvár, ktorá niesla stopy humoru i vášne, ale zároveň mala aj paradoxne pozoruhodnú vlastnosť ostať pokojná.

„Nie,“ povedala som konečne a s pokojným výdychom som spustila bradu späť. „Si to stále ty.“

Pobaveno zavrčal, ale ostal pokojne ležať. Niekde nablízku bolo počuť nadávky niektorého z kuchárov, ktorý zakopol o vozové oje. Tábor ešte nebol úplne usporiadaný, len niekoľko posádok (hlavne tých s vysokou účasťou bývalých vojakov medzi dôstojníkmi a mužstvom) bolo úhľadne zorganizovaných. Väčšina však nebola a krivo stojace stany a všade sa povalujúce náradie boli roztrúsené po celej lúke v polovojenskom chaose.

Ozvalo sa bubnovanie, ale bez zjavného účinku. Armáda si ďalej driemala.

„Myslíš, že guvernér si s týmito oddielmi dajako poradí?“ spýtala som sa pochybovačne.

Vyzeralo to tak, že stelesnenie vojenskej sily vedľa mňa zaspalo tiež. Na moju otázku sa však dlhé svetlohnedé riasy zdvihli v lenivej odpovedi.